

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Tiesāšanās Procedūras](#) > [Civillietas](#) > [Pierādījumu Iegūšana](#) > [Slovenia](#)

Pierādījumu iegūšana

Saturu nodrošina

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Slovānija

1 Pierādīšanas pienākums

Noteikumus par pierādījumu vākšanu un iesniegšanu un pierādījumu vākšanas metodēm civilprocesā nosaka Civilprocesa likums (*Zakon o pravdnem postopku, ZPP*).

1.1 Kādi ir pierādīšanas pienākuma noteikumi?

Principā pusēm ir jānorāda visi fakti, kas ir prasību un iebildumu pamatā, un jāiesniedz pierādījumi, kuri šādus faktus apstiprina (*ZPP 7. un 212. pants*).

Prasītājiem jāpierāda fakti, kas ir viņu izvirzīto prasību rašanās pamatā, bet atbildētājiem jāpierāda fakti, ar kuriem tiek pamatoti to iebildumi. Materiālās tiesību normas nosaka, kurai pusei ir jāaizstāv un jāpierāda dotais fakts. Par sekām, ko rada nepierādīts fakts, atbild tā puse, kurai saskaņā ar materiālo tiesību normām šis fakts ir jāaizstāv un jāpierāda (*ZPP 7. un 215. pants*).

1.2 Vai pastāv noteikumi, kas atbrīvo noteiktus faktus no pierādīšanas pienākuma? Kādos gadījumos? Vai ir iespējams iesniegt pierādījumus, lai pierādītu, ka kāds juridisks pieņēmums, nav pareizs?

Pierādījumu iegūšanas process aptver faktus, kas ir prasību un iebildumu pamatā, zinātniskos un profesionālos noteikumus, kā arī pieredzes apliecinātus noteikumus. Tiesību normas netiek pierādītas, jo uz tām attiecas noteikums, ka tiesai tās jāzina *ex officio (iura novit curia)*.

Nav jāpierāda fakti, ko puse procesā atzīst tiesas priekšā. Tiesa var likt pierādīt atzītus faktus, ja uzskata, ka puse tos atzinusi, lai aizstāvētu prasību, ko tā nevar aizstāvēt (*ZPP 3. panta 3. daļa*).

Fakti, kurus puse nenoliedz vai noliedz, nepaziņojot noliegšanas iemeslus, uzskatāmi par atzītiem, ja vien faktu noliegšanas iemesls neizriet no citām puses liecībām. Puse var arī novērst atzīšanas pieņēmuma ietekmi, paziņojot, ka neatzīst faktus; tomēr šis nosacījums ir piemērojams tikai attiecībā uz faktiem, kas neattiecas uz puses uzvedību vai izpratni.

Nav jāpierāda fakti, kas ir atzīti un vispārzināmi (*ZPP 214. panta 1. un 6. punkts*).

Tiesa uzskata faktu par atzītu, nepārbaudot tā ticamību (*ZPP 214. panta 1. punkts*), ja vien tā neuzskata, ka puse, kas faktu atzinusi, ir darījusi to ar nodomu aizstāvēt prasību, kuru nevar aizstāvēt (*ZPP 3. panta 3. punkts*).

Tiesību aktos noteikti fakti nav jāpierāda; tomēr var apgalvot, ka šie fakti nepastāv, ja vien tiesību aktos nav noteikts citādi (*ZPP 214. panta 5. punkts*).

1.3 Kādā apmērā tiesai ir jābūt pārliecinātai par kādu faktu, lai tā varētu pamatot savu

spriedumu ar šo faktu?

Lai pieņemtu lēmumu par prasītāja prasību pēc būtības, nepieciešams augsts patiesības līmenis (materiāls pierādījums), t.i., tiesai jābūt pārliecinātai par faktiem, kas ir juridiski nozīmīgi.

Dažos gadījumos iespējamības demonstrācija ir pietiekama, lai pieņemtu lēmumu, it sevišķi pieņemot pagaidu procesuālos nolēmumus, ar kuriem process nebeidzas un ar kuriem tiesa izšķir pagaidu procesuālos jautājumus. Lai tiesnesis piemērotu īpašu procesuālo noteikumu, par iespējamiem jāuzrāda tiesiski nozīmīgi fakti. Tomēr tiesnesim nevajag būt pārliecinātam par to esību. ZPP nenosaka, kādus faktus var uzrādīt par iespējamiem, lai ņemtu vērā konkrētu normu.

2 Pierādījumu iegūšana

2.1 Vai pierādījumi vienmēr jāiesniedz kādai no lietas pusēm, vai arī atsevišķos gadījumos tiesnesis var iegūt pierādījumus pēc savas iniciatīvas?

Saskaņā ar sacīkstes principu uz vietas galvenokārt puses piesakās iegūt pierādījumus.

Tiesa var arī iegūt pierādījumus *ex officio* (ZPP 7. panta 2. punkts), ja tā uzskata, ka pusēm ir nodoms izmantot savas prasības nepieņemamā veidā (ZPP 3. panta 3. punkts).

Tiesa iegūst pierādījumus *ex officio* vecāku strīdos, kur tas nav saistīts ar prasību un pat ja prasība nav iesniegta. Tā var arī iegūt pierādījumus, pat ja neviena no pusēm nav iesniegusi pierādījumus un ja tas nepieciešams, lai aizsargātu bērna intereses (ZPP 408. pants).

2.2 Ja kādas puses lūgums pieņemt pierādījumu tiek apmierināts, kas noteik tālāk?

Tiesa nolemj, kurš pierādījums ir izmantojams, lai konstatētu izšķirošos faktus (ZPP 213 panta 2. punkts un 287. pants). Tā pieņem lēmumu par pierādījumiem, ar kuru pieņem vai noraida pušu pieteikumus, un var arī norīkot iegūt noteiktus pierādījumus *ex officio*.

Ja puses pieteikums saistībā ar pierādījumiem ir apstiprināts ar tiesas lēmumu, tad tas tiek īstenots un pierādījumi faktiski pieņemti. Tiesai nav saistošs tās lēmums par pierādījumiem. To var mainīt procesa laikā, un tā var pieņemt pierādījumus, kurus noraidīja iepriekšējā pieteikumā, un iegūt jaunus pierādījumus (ZPP 287. panta 4. punkts).

Pierādījumus parasti iegūst galvenajā izskatīšanas sēdē tiesnesis, kas sagatavo galīgo lēmumu (ZPP 217. panta 1. punkts). Ja ir pamatoti iemesli, pēc pieprasījuma pierādījumus var iegūt īpašs tiesnesis (ZPP 217. panta 1. punkts). Izņēmuma gadījumos ir iespējams arī iegūt pierādījumus, kad galvenā izskatīšana ir pabeigta, ja tiesnešu sastāvs nolemj, ka pabeigtā galvenā izskatīšana ir jāatsāk. Tas notiek, ja nepieciešams papildināt procesu vai noskaidrot specifiskus, svarīgus jautājumus (ZPP 292. pants).

2.3 Kādos gadījumos tiesa var noraidīt puses lūgumu pieņemt pierādījumu?

ZPP īpaši nosaka, ka pierādījumu iegūšanu var atteikt tikai tad, ja pierādījumi ir nenozīmīgi lēmuma pieņemšanai (ZPP 287. pants); t.i., pierādījumi neļauj konstatēt tiesiski nozīmīgus faktus. Tomēr ZPP nav paredzēti īpaši noteikumi attiecībā uz iespēju noraidīt nepieņemamus pierādījumus vai pierādījumus, kurus nevar praktiski iegūt.

Pusei ne vēlāk kā līdz lietas galvenās izskatīšanas pirmajai sēdei jānorāda visi fakti, kas nepieciešami, lai pamatotu savus prasījumus, sniegtu vajadzīgos pierādījumus, lai konstatētu liecību patiesumu, un paustu savu nostāju par liecībām un pierādījumiem, kurus sniegusi pretējā puse. Tas nozīmē, ka tiesa neņem vērā pierādījumus, kurus puse ir piedāvājusi novēloti. Tas nozīmē, ka tiesa neņem vērā pierādījumus, kurus puse ir piedāvājusi novēloti. Pusei parasti ir liegta šāda rīcība (ZPP 286. pants). Vienīgie izņēmumi saistīti ar gadījumiem, kuros puse var pierādīt, ka pirmajā izskatīšanā pierādījumu iesniegšanu kavēja iemesli, kurus nebija iespējams ietekmēt, pierādījumu pieņemšana, pēc tiesas domām, nekavē strīda izskatīšanu (ZPP 286. panta 3. punkts).

Attiecībā uz nepieņemamiem pierādījumiem un pierādījumiem, kurus nevar praktiski iegūt, ir svarīga ievērot ZPP 3. panta 3. punktu, kas paredz, ka tiesa neatzīs pušu pieteikumus, kuri ir pretrunā saistošajiem noteikumiem vai

morāles normām.

2.4 Kādi ir dažādie pierādījumu veidi?

ZPP atzīst šādus pierādīšanas līdzekļus: pārbaudes, dokumentus, liecinieku uzklauššanu, ekspertu uzklauššanu un pušu uzklauššanu.

2.5 Kādas ir metodes, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, un vai tās atšķiras no metodēm, kādas izmanto, lai iegūtu pierādījumus no lieciniekiem, kas ir eksperti? Kādi ir noteikumi attiecībā uz rakstveida pierādījumu un eksperta atzinuma/viedokļa iesniegšanu?

Liecinieki. Ikvienai personai, kas ir uzaicināta kā liecinieks, ir pienākums ierasties [tiesā] un, ja vien tiesību akti nenosaka citādi, sniegt liecību (*ZPP* 229. panta 1. punkts). Lieciniekus uzklauša saskaņā ar puses pieteikumu, kurā jānorāda liecinieka personīgie dati un tas, par ko viņš liecinās (*ZPP* 236. pants). Lieciniekus uzaicina uz tiesu ar īpašu pavēsti; šajā pavēstē liecinieks ir jāinformē par pienākumu sniegt liecību, par nepamatotas neierašanās sekām un par tiesībām uz izdevumu atlīdzināšanu (*ZPP* 237. pants).

Lieciniekus uzklauša galvenās izskatīšanas sēdē. Lieciniekus, kuri vecuma, slimības vai smagu fizisku traucējumu dēļ nevar izpildīt pavēstē noteikto, var uzklaut viņu dzīvesvietā (*ZPP* 237. panta 2. punkts). Katrs liecinieks tiek uzklauts individuāli un neesot klāt pārējiem lieciniekiem, kuriem jāliecina vēlāk (*ZPP* 238. panta 1. punkts). Tiesa informē lieciniekus par to pienākumu teikt patiesību un neko neizlaist; tā arī brīdina par nepatiesas liecības došanas sekām. Liecinieks vispirms pavēsta, ko viņš zina par lietu; tad jautājumus uzdod tiesnesis, kas vada palātu, vai palātas locekļi un puses, kā arī to pārstāvji un pilnvarotie, lai pārbaudītu, papildinātu vai precizētu liecinieka sniegtās liecības. Ja liecinieki sniedz liecības, kas ir pretrunīgas, viņus var konfrontēt ar faktu (*ZPP* 239. panta 3. punkts). *ZPP* vairs neatzīst liecinieku zvērestus.

ZPP nenosaka atšķirīgu procedūru, uzklautot parastos lieciniekus un ekspertus, un šajā sakarā neparedz īpašus procesuālos noteikumus. Liecinieku un ekspertu uzklauššanas procesi neatšķiras.

Dokumenti. Lai gan *ZPP* nedala dažādus pierādīšanas līdzekļus pēc nozīmības, dokumenti tiek uzskatīti par visuzticamākajiem. Tos var iedalīt publiskos un privātos dokumentos. Publiskie dokumenti ir tie, kurus noteiktā formā ir izdevusi valsts iestāde, darbojoties savā kompetences jomā, vai dokumenti, kurus tādā formā izdevusi vietējā pašvaldība, uzņēmums vai cita organizācija, vai fiziska persona, īstenojot tiesību aktos uzticētās valsts iestādes funkcijas (*ZPP* 224. panta 1. punkts). Privātie dokumenti ir visi dokumenti, kas nav publiski. Privātā dokumenta paraksta autentiskumu var apstiprināt valsts iestāde vai juridiska vai fiziska persona, kas īsteno valsts iestādes funkcijas (piem., notārs). Klauzulām, kas apstiprina privāto dokumentu autentiskumu, ir publiska nozīme, un šādu dokumenta daļu var uzskatīt arī par publisku dokumentu. Publisko dokumentu pierādījuma vērtību atsevišķi nosaka *ZPP*. Publisks dokuments apliecina tajā minēto faktu patiesumu (*ZPP* 224. panta 1. punkts). Kamēr *ZPP* darbojas pēc pieņēmuma, ka publiska dokumenta saturs ir patiess, ir pieļaujami apgalvot, ka publiskajā dokumentā ir norādīti nepareizi fakti vai ka publiskais dokuments ir nepareizi noformēts (*ZPP* 224. panta 4. punkts). Tas ir vienīgais noteikums par pierādījumiem Slovēnijas civilprocesā.

Ārvalstu publiskajiem dokumentiem, kuru autentiskums apstiprināts saskaņā ar attiecīgajiem noteikumiem, ir tāda pati pierādījumu vērtība kā Slovēnijas dokumentiem, ar nosacījumu, ka tiek piemērota savstarpīguma kārtība, ja vien starptautiskā vienošanās nenosaka citādi (*ZPP* 225. pants).

ZPP arī paredz noteikumus par dokumentu nodošanu (par pienākumu nodrošināt dokumentus), kas ir atkarīga no tā, vai dokuments ir pie puses, uz kuru tas attiecas, pie pretējās puses, pie valsts iestādes vai organizācijas, kas īsteno valsts iestādes funkcijas, vai pie trešās personas (fiziskas vai juridiskas personas).

Eksperti. Tiesa iegūst pierādījumus no ekspertiem, ja ir nepieciešamas tehniskas zināšanas, lai konstatētu un noskaidrotu konkrēto faktu, un ja šādas zināšanas tiesai nav pieejamas (*ZPP* 243. pants). Civillietu tiesa ieceļ ekspertu ar īpašu lēmumu, un pirms iecelšanas tā var dot pusēm iespēju paust savu viedokli šajā jautājumā. Ekspertu var iecelt arī tiesnesis, kas vada palātu, vai īpaši pieaicināts tiesnesis, ja tas ir pilnvarots iesniegt šādus pierādījumus (*ZPP* 244. pants). Ekspertus parasti ieceļ no īpaša tiesas iecelto liecinieku saraksta; uzdevumu var uzticēt arī specializētai iestādei. Par ekspertu var būt tikai fiziska persona. Ekspertiem ir arī pienākums veikt viņiem uzticētos uzdevumus un sniegt savus konstatējumus un viedokli (*ZPP* 246. panta 1. punkts). Tiesa var piespriest naudas sodu ekspertam, kas ir pienācīgā veidā uzaicināts uz tiesas sēdi, bet neierodas uz to, nenorādot attaisnojošu iemeslu; ekspertam, kas atsakās veikt savus pienākumus, nenorādot pamatotu iemeslu;

ekspertam, kas nekavējoties nepaziņo tiesai iemeslus, kas liedz viņam veikt eksperta darbu (savlaicīgi); un ekspertam, kas, nenorādot attaisnojošu iemeslu, neizpilda eksperta darbu tiesas noteiktajā termiņā (ZPP 248. panta 1. punkts). Ekspertus tiesa var atbrīvot no viņu pienākumu veikšanas pēc viņu lūguma tikai tad, ja ir iemesli, ar kuriem viņi var pamatot, kāpēc viņi atsakās liecināt vai atbildēt uz atsevišķu jautājumu. Tiesa var arī atbrīvot ekspertu no viņa pienākumiem pēc viņa lūguma citu pamatotu iemeslu dēļ (piem., pārmērīgas darba slodzes dēļ). Šāda iemesla dēļ atbrīvojumu var pieprasīt arī tādas iestādes vai organizācijas pilnvarots darbinieks, kurā eksperts strādā (ZPP 246. panta 2. un 3. punkts). Ekspertam arī var pieteikt noraidījumu tāpat kā tiesnesim; vienīgais izņēmums ir pieļaujams gadījumā, ja kā eksperts tiek uzklauts kāda persona, kas jau iepriekš ir uzklauts kā liecinieks (ZPP 247. panta 1. punkts).

Eksperta darbs ietver faktu apstiprināšanu un viedokļa paušanu. Tiesa arī lemj, vai ekspertam jāinformē par konstatējumiem un viedokļiem tikai mutiski, vai tie ir jāiesniedz arī rakstiski pirms uzklauti. Tiesa arī nosaka termiņu, kādā ekspertam ir pienākums sniegt konstatējumus un viedokli. Ja ir iecelts vairāk nekā viens eksperts, tie var sniegt savus konstatējumus un viedokli kopā, ja par tiem vienojas. Ja eksperti nevar vienoties, katrs eksperts informē par saviem konstatējumiem atsevišķi (ZPP 254. pants). Ja ekspertu sniegtā informācija būtiski atšķiras vai arī viena vai vairāku ekspertu konstatējumi ir neskaidri, nepilnīgi vai pretrunīgi, vai ir pretrunā ar izmeklētājiem apstākļiem, un šādas novirzes netiek novērstas, uzklaut ekspertus no jauna, pierādījumi tiek iegūti atkal no tiem pašiem vai citiem ekspertiem (ZPP 254. panta 2. punkts). Tomēr, ja viena vai vairāku ekspertu viedokļi ir pretrunīgi vai viņu viedokļos ir vērojamas lielas novirzes, vai arī rodas pamatotas šaubas par sniegtā viedokļa pareizību, tiek lūgti citu ekspertu viedokļi (ZPP 254. panta 3. punkts). Ekspertiem ir tiesības uz izdevumu atlīdzināšanu un atlīdzību par viņu darbu (ZPP 249. panta 1. punkts).

2.6 Vai kādas noteiktas pierādīšanas metodes ir nozīmīgākas par citām?

Pierādījumu novērtēšanā piemēro brīvas pierādījumu novērtēšanas principu. Tiesa, rīkojoties saskaņā ar savu pārlicību, pilnīgi un rūpīgi izvērtējot katru atsevišķo pierādījuma sastāvdaļu, visus pierādījumus kopā, kā arī tiesvedībā kopumā gūtos panākumus, lemj, kuri fakti uzskatāmi par pierādītiem (ZPP 8. pants). Slovēnijas civilprocesā tāpēc netiek atzīti "noteikumi par pierādījumiem", sakarā ar kuriem likumdevējs iepriekš abstrakti nosaka konkrētu pierādījumu veidu vērtību. Vienīgais izņēmums ir noteikums par publisko dokumentu izvērtēšanu (sk. 2.5. punktu).

Tomēr praksē tiek piemērots noteikums, ka, piemēram, dokumentāri pierādījumi ir uzticamāki (bet ne stiprāki) par pārējiem pierādījumu veidiem — liecinieku vai pušu liecībām.

2.7 Vai noteiktu faktu pierādīšanai ir obligāti jāizmanto noteikta veida pierādīšanas metodes?

ZPP nav noteikumu, kas paredz, ka noteikti pierādījumi vai to veidi ir obligāti, lai pierādītu konkrētu faktu esību.

2.8 Vai lieciniekam saskaņā ar likumu ir pienākums sniegt liecību?

Jā. Ikvienam, kas ir uzaicināts par liecinieku, ir pienākums ierasties un sniegt liecību, ja tiesību akti nenosaka citādi (ZPP 229. panta 1. punkts).

2.9 Kādos gadījumos liecinieks var atteikties sniegt liecību?

Personu nevar noprotināt kā liecinieku, ja ar liecināšanu tiktu pārkāpts pienākums neizpaust oficiālu vai militāru noslēpumu, ja vien kompetentā iestāde viņu neatbrīvo no tāda pienākuma (ZPP 230. pants).

Tiesnesis, kurš vada tiesas sēdi, izņēmuma kārtā var atļaut uzklaut liecinieku, kas atklāj oficiālu vai militāru noslēpumu, ja ir izpildīti nosacījumi slepenas informācijas izpaušanai tiesvedībā (atkarībā no informācijas un dokumentu satura nozīmīguma tiesvedībā; klasificētās informācijas rakstura un jutīguma; attiecīgo materiālo tiesību nozīmīguma un svarīguma; un vai klasificētās informācijas izpaušana apdraudētu kādas struktūras vai valsts drošības funkcijas).

Liecinieki var atteikties liecināt (ZPP 231. pants):

- par jautājumiem, kurus puse ir uzticējusi tiem kā pilnvarotam pārstāvim,
- par jautājumiem, kurus puse vai cita persona ir uzticējusi viņiem reliģiskā grēksūdzē,
- par faktiem, kuri viņiem ir kļuvuši zināmi kā advokātam vai ārstam, vai strādājot citā profesijā vai veicot

citās darbības, kur tiem ir pienākums neizpaust jebkādu faktus, kuri viņiem ir kļuvuši zināmi, strādājot minētajā profesijā vai veicot minētās darbības.

Liecinieki var atteikties atbildēt uz privātiem jautājumiem, ja tam ir pamatojums, it sevišķi, ja atbildot viņi radītu nopietnu apkaunojumu, ievērojamus finansiālus zaudējumus vai veicinātu kriminālvajāšanas uzsākšanu pret sevi vai savu asinsradnieku tiešā līnijā jebkurā pakāpē vai pret sānu līnijas asinsradniekiem līdz trešajai pakāpei, vai pret savu laulāto vai svaini līdz otrajai pakāpei (pat ja laulība jau ir šķirta), vai pret aizbildni vai aizbilstamo, vai adoptētāju vai adoptēto (ZPP 233. panta 1. punkts).

Tomēr risku radīt finansiālus zaudējumus liecinieks nevar izmantot par iemeslu, lai atteiktos liecināt par tiesiskiem darījumiem, kuros tas ir bijis klāt kā pieaicināts liecinieks, par darbībām, ko veicis strīda sakarā kā jebkuras puses juridiskais priekštecis vai pārstāvis, par faktiem attiecībā uz īpašuma attiecībām, kas saistītas ar ģimenes saitēm vai laulību, par faktiem, kuri saistīti ar dzimšanu, laulību vai nāvi, vai kad vien saskaņā ar īpašiem noteikumiem tam ir pienākums iesniegt pieteikumu vai sniegt liecību (ZPP 234. pants). Liecinieks nevar arī atteikties liecināt, lai sargātu komercnoslēpumu, ja noteiktus faktus nepieciešams izpaust, lai gūtu labumu sabiedrībai vai citai personai, ar nosacījumu, ka šis labums ir lielāks par kaitējumu, kas rastos, ja noslēpums tiktu izpausts (ZPP 232. pants).

2.10 Vai pret personu, kura atsakās liecināt, var piemērot sankcijas vai likt sniegt liecību piespiedu kārtā?

Jā. Ja liecinieks, kas ir pienācīgi uzaicināts, neierodas un viņa neierašanās ir nepamatota vai ja tas bez atļaujas pamet vietu, kur bija jānotiek viņa uzklaušanās, tiesa var izdot rīkojumu par viņa atgādāšanu piespiedu kārtā uz viņa rēķina un var arī piespriest viņam naudas sodu līdz 1 300 EUR. Tiesa var šādu naudas sodu uzlikt arī lieciniekam, kurš ierodas tiesā, bet, brīdināts par sekām, atsakās liecināt vai atbildēt uz konkrētiem jautājumiem tādu iemeslu dēļ, kurus tiesa uzskata par nepamatotiem. Otrajā gadījumā, ja liecinieks joprojām nevēlas liecināt, tiesa var viņu apcietināt līdz brīdim, kad viņš ir gatavs liecināt vai kad viņu vairs nav vajadzības uzklaut, bet ne ilgāk kā uz mēnesi (ZPP 241. panta 1. un 2. punkts)

2.11 Vai ir personas, no kurām nedrīkst iegūt liecības?

Liecinieks var būt jebkura persona, kas ir spējīga sniegt informāciju par faktiem, kuri jāpierāda (ZPP 229. panta 2. punkts). Tiesības būt lieciniekam nav atkarīgas no rīcībspējas. Bērns vai persona, kas ir atzīta par daļēji vai pilnīgi rīcībnespējīgu, var būt liecinieks, ja spēj sniegt informāciju par tiesiskiem nozīmīgiem faktiem. Jautājumu par to, vai liecinieks ir spējīgs liecināt, izvērtē tiesa, skatot katru gadījumu atsevišķi.

Puse vai puses juridiskais pārstāvis nevar būt liecinieki; tomēr parasts pārstāvis (*pooblaščenec*) vai starpnieks (*stranski intervenient*) var būt liecinieks.

2.12 Kāda ir tiesneša un pušu loma, uzklaušot liecinieku? Kādos apstākļos liecinieku var uzklaut videokonferencē vai ar citu tehnisku līdzekļu palīdzību?

Attiecībā uz liecinieku uzklaušāšanu skatiet iepriekšējo atbildi.

Videokonferences reglamentē ZPP 114.a pants, kas nosaka, ka tiesa var ar pušu piekrišanu atļaut pusēm un to pārstāvjiem lietas izskatīšanas laikā atrasties citā vietā un veikt procesuālās darbības no minētās vietas, ja no vietas, kur notiek tiesas sēde, tiek nodrošināta skaņas un video pārraide uz vietu vai vietām, kur atrodas puses un/vai pārstāvji. Šie paši noteikumi piemērojami attiecībā uz pierādījumu iegūšanu, veicot pārbaudes, izmantojot dokumentus, uzklaušot puses, lieciniekus un ekspertus.

3 Pierādījuma izvērtēšana

3.1 Ja puse liecību ieguvusi nelikumīgi, vai tiesai ir kādi ierobežojumi sprieduma pieņemšanā?

Kopumā nelikumīgi iegūtus pierādījumus (piem., nelikumīgi noklausītas telefona sarunas) civilprocesā izmantot nevar. Tomēr tiesu prakse izņēmuma kārtā ļauj izmantot šādus pierādījumus, ja ir pamatoti iemesli tā rīkoties vai ja pierādījumu iegūšanai būtu īpaša nozīme, lai īstenotu konstitucionāli aizsargātas tiesības. Šajā gadījumā papildus faktam, ka daži pierādījumi var būt iegūti nelikumīgi, izšķiroša nozīme ir faktam, vai civilprocesā iesniegtie pierādījumi varētu veicināt cilvēktiesību atkārtotu pārkāpšanu.

Attiecībā uz nepieņemamiem pierādījumiem un pierādījumiem, kas nav praktiski iegūstami, ZPP 3. panta 3. punkts paredz, ka tiesa neatzīst pušu rīcību, kas ir pretrunā saistošajiem noteikumiem vai morāles normām.

3.2 Ja esmu viena no lietas pusēm, vai mans paziņojums tiks uzskatīts par liecību?

Ja liecība ir daļa no kāda veida darbības vai pieteikuma, tas netiks uzskatīts par pierādījumu, bet tam būs puses faktiskā apgalvojuma statuss, par ko pusei jāiesniedz arī pienācīgi pierādījumi. Ja liecība ir ietverts dokumentā, kas iesniegts kā puses apgalvojuma pierādījums, liecībai būs dokumenta statuss.

Liecība, ko puse sniedz izskatīšanas laikā, arī tiek uzskatīts par pierādījumu, jo ZPP arī pušu uzklauššanu atzīst par pierādījumu (ZPP 257. pants).

Saistītās saites

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

■ Lapa atjaunināta: 10/01/2020

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.